

**ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
ΤΖΑΜΙΩΤΗΣ**

**ΙΣΩΣ
ΤΗΝ
ΕΠΟΜΕΝΗ
ΦΟΡΑ**

Πέτρος

I

ΑΠΟ ΤΗ ΔΥΣΑΡΕΣΤΗ ΑΙΣΘΗΣΗ πως είναι κανείς μονίμως στο λάθος μέρος έως την ακόρεστη επιθυμία να βρίσκεται ταυτόχρονα παντού και πουθενά μεσολαβεί ακριβώς μια συνηθισμένη ζωή. Αγνοώντας πως βρίσκεται ήδη στα μισά αυτής της διαδρομής, ο Πέτρος περπατά βιαστικά, ενώ υπολογίζει την απόσταση που τον χωρίζει από το μοναδικό σύννεφο στον ουρανό, σαν να προσπαθεί να εκλογικεύσει πόσο μικρός αισθάνεται από την ώρα που βγήκε στον δρόμο. Χωρίς αμφιβολία δεν πρόκειται για τίποτα περισσότερο από μια συνηθισμένη συγκέντρωση υδρατμών κάπου εκεί ψηλά, μια μικρή λευκή, σχεδόν στρογγυλή παραφωνία σε έναν καταγάλανο γίγαντα· ένα από αυτά τα πρωινά καπρίτσια της ανοιξιάτικης φύσης που οι γέροι στα παγκάκια των πάρκων κοιτούν πριν αποφανθούν τι καιρό θα κάνει την υπόλοιπη μέρα, με την ελπίδα ότι διαθέτουν αρκετό χρόνο για να επιβεβαιώσουν την πρόβλεψή τους.

Ο Πέτρος, αν και νεότερος, έχει και αυτός τις διαφορές του με τον χρόνο. Είναι ήδη αδικαιολόγητα αργοπορημένος και κινδυνεύει να φανεί ακόμη μια φορά ασυνεπής σ' έναν απ' τους καλύτερους φίλους του. Φταίει ο τρόπος που ζει. Δεν έχει σημασία αν σήμερα είναι τα γενέθλιά του. Η αργοπορία του καθόλου δεν σχετίζεται με το γεγονός πως σήμερα γίνεται σαράντα δύο. Γεγονότα σαν αυτό, εδώ και κάμποσα χρόνια, δεν επηρεάζουν σημαντικά τις συνήθειές του. Μια τόσο πρωινή έξοδος από το σπίτι θα έμοιαζε εξίσου δυσβάσταχτη οποιαδήποτε άλλη μέρα. Έτσι και αλλιώς σπάνια σηκώνεται απ' το κρεβάτι του πριν από το μεσημέρι. Όχι επειδή αγαπά ή χρειάζεται τον ύπνο περισσότερο από άλλους. Είναι που εδώ και πολύ καιρό δυσκολεύεται να κοιμηθεί πριν ξημερώσει. Και, όταν επιτέλους κλείνει τα μάτια του, το κατορθώνει επειδή τον εγκαταλείπουν οι δυνάμεις του. Για την ακρίβεια δεν κοιμάται, καταρρέει. Αναπόφευκτα ξυπνάει δύσκολα, κουρασμένος όσο και πριν.

Αυτή είναι η αλήθεια και τώρα πρέπει να τρέξει για να προλάβει. Αν δοκίμαζε να πάρει ταξί –επιλογή παρακινδυνευμένη, μιας και σπάνια περνούν από τη γειτονιά του χωρίς να μεταφέρουν ήδη πελάτη–, με την κίνηση που θα συναντούσε δεν υπήρχε περίπτωση να εμφανιστεί στην ώρα του. Απομένει μόνο μία επιλογή, η χειρότερη δυνατή

για κάποιον με τη δική του ιδιοσυγκρασία. Δεν μπορεί να γίνει διαφορετικά όμως. Υποσχέθηκε στον Βασίλη πως θα παρουσιαστεί πριν από τις εννιά στο εργαστήριο εκείνου του παλαιοπώλη και θα ελέγξει για λογαριασμό του –μιας και αυτός λείπει εκτός Αθήνας– αν έγινε όπως πρέπει η συντήρηση στο μουσικό κουτί που προορίζει για δώρο στους γονείς του με αφορμή την πεντηκοστή επέτειο του γάμου τους. Μακάρι να μη χρειαζόταν να υποστεί όλη αυτή την ταλαιπωρία, αλλά η υπόσχεση είναι υπόσχεση κι αυτό δεν αλλάζει.

Με βαριά καρδιά κατευθύνεται προς τον κοντινότερο σταθμό του μετρό. Σε απόδειξη ότι η απροθυμία αποτελεί θεμελιώδη δύναμη αυτού του κόσμου, φτάνει στην αποβάθρα δευτερόλεπτα αφότου έχει αναχωρήσει ο συρμός. Με ανάμεικτα συναισθήματα κοιτά τον ηλεκτρονικό πίνακα. Σύμφωνα με την ένδειξη, πρέπει να περιμένει έξι λεπτά· τότε οφείλει να εμφανιστεί το επόμενο τρένο.

Το σκέφτεται και αποφασίζει ότι ο χρόνος αναμονής, συν τη διάρκεια της διαδρομής με όσα ακόμη απαιτούνται ωστόσο ξαναβγεί στην επιφάνεια, είναι μάλλον ανεκτό διάστημα ακόμη και για έναν μανιώδη καπνιστή όπως αυτός. Η ιδέα ωστόσο πως βρίσκεται καμιά εικοσαριά μέτρα κάτω από το έδαφος τον αγχώνει. Του συμβαίνει πάντοτε. Τα λαγούμια παραμένουν λαγούμια όσο και να

τα μασκαρέψεις, δικαιολογείται στον εαυτό του, αν και γνωρίζει πως η δυσφορία του, που αυξάνεται κióλας με αλματώδη ρυθμό, είναι ένας γελοίος περισπασμός. Αλλά η φωνή μέσα του επιμένει, αραδιάζει σενάρια τρόμου που απομυζούν τον αέρα από τα πνευμόνια του, προειδοποιεί για επικείμενες καταστροφές που προκαλούν εφίδρωση και μετεωρισμό.

Ευτυχώς δεν είναι πρωτάρης, με τα χρόνια ανέπτυξε άμυνες που μετριάζουν τα συμπτώματα πανικού. Σημασία έχει να κοιτάς έξω από σένα χωρίς να ξεχνάς να αναπνέεις τακτικά και να μη σε νοιάζει τι θα σκεφτούν οι άλλοι αν τυχόν χάσεις τις αισθήσεις σου και σωριαστείς – υπενθυμίζει στον εαυτό του και ξεκινά να βηματίζει νευρικά. Μετά στέκεται μπροστά από μια άδεια διαφημιστική πινακίδα και παρατηρεί τους γύρω του.

Σ' αυτή την πανάκριβη σπηλιά οι άνθρωποι συνηθίζουν να μην κοιτούν, λες και δεν υπάρχει τίποτα να δουν, πράγμα που, αν ισχύει, καθιστά το υπερσύγχρονο, κρυμμένο πάνω απ' τα κεφάλια τους σύστημα φωτισμού, με το οπωσδήποτε υπολογίσιμο κόστος τοποθέτησης, λειτουργίας και συντήρησης, μια ολωσδιόλου περιττή πολυτέλεια, απ' αυτές που επιβάλλει με το έτσι θέλω κάθε κατασκευαστής που σέβεται τον εαυτό του.

Υπερβολές, ανόητοι συλλογισμοί γεννημένοι από την

άρνησή του να αποδεχτεί πως μπορεί να το σκάσει από αυτή την τρύπα όποια στιγμή θελήσει. Δυστυχώς το ανθρωπομάνι γύρω του πυκνώνει διαρκώς, τα λίγα τετραγωνικά μέτρα που θεωρούσε αποκλειστικά δικά του έχουν ήδη καταπατηθεί. Κάπως έτσι η ανησυχία επιστρέφει. Λίγο συνετός να ήταν, δεν θα εξέθετε ποτέ τον εαυτό του σε μια τόσο στενάχωρη κατάσταση, λέει από μέσα του και αρχίζει να βηματίζει πάλι με τα χέρια στις τσέπες, ελπίζοντας πως θα κρατήσει το μυαλό του απασχολημένο μέχρι να ξαναβγεί στην επιφάνεια. Άραγε να υπάρχουν εκεί γύρω και άλλοι που να αισθάνονται έτσι δυσάρεστα όπως αυτός; Και, αν ναι, πώς γίνεται να το κρύβουν τόσο καλά;

Εσύ, φίλε, για παράδειγμα, εσύ ακριβώς δίπλα μου, που παίζεις ασταμάτητα με το τεράστιο τηλέφωνό σου... ναι, εσύ με την άψογη χωρίστρα και το στενό παντελόνι που αφήνει ακάλυπτους τους αστραγάλους σου, ποιο είναι το μυστικό σου; Πώς μπορεί να δείχνει τόσο αυτάρκης και σίγουρος κάποιος τόσο συνηθισμένος; Και εσύ, νεαρή μου, με το μοδάτο ψηλοκάβαλο τζιν που θα ταίριαζε μόνο σε αποστεωμένη έφηβη, εσύ που κατάλαβες πως σε κοιτώ και το μόνο που βρήκες να σκεφτείς πριν μου γυρίσεις την πλάτη είναι πως μου γυάλισες. Από πού αντλεις τόση αυτοπεποίθηση; Πώς γίνεται να καμώνεσαι πως τα έχεις καλά με τον εαυτό σου και την ίδια στιγμή να εκπέμπεις

τόση εχθρότητα; Ή μήπως δεν είναι έτσι; Μήπως τα πράγματα δεν πάνε καλά ούτε για σας τους δυο και απλά μπορείτε να υποκρίνεστε καλύτερα από μένα;

Ποιος να ξέρει; Σημασία έχει πως ο ίδιος αισθάνεται λίγο πιο άνετα από πριν. Ξεθαρρεύει, ο ορίζοντάς του αυξάνεται, φτάνει ως πέρα από τις γραμμές στην απέναντι αποβάθρα. Αυτή την ώρα ανεξαιρέτως οι άνθρωποι, φτωχοί ή πλούσιοι, χαζοί ή έξυπνοι, νέοι ή γέροι, δείχνουν καλύτεροι από μια κάποια απόσταση. Δεν είναι άσχημη παρατήρηση, κρίμα που δεν έχει το σημειωματάριο μαζί του. Φοιτητές σε ομάδες των δύο ή τριών ατόμων χειρονομούν σπρωγμένοι απ' την περίσσια ενέργεια, υπάλληλοι γραφείων επιδεικνύουν αυτάρεσκα τα κατσούφικα προγούλια τους, καμιά δεκαριά ηλικιωμένοι ατενίζουν ό,τι τους απομένει με παραδειγματική υπομονή, μια όμορφη γυναίκα διαβάζει καθισμένη, λίγο πιο πέρα άλλη μια εξίσου όμορφη μα μεγαλύτερή της κρύβει την ομορφιά της κάτω από μια ακριβή στολή εργασίας, πιο διακριτός από όλους ένας ξερακιανός έφηβος κοντά δύο μέτρα ποδοβολά προφανώς συντονισμένος με κάποιο μικροσκοπικό ηχητικό σύστημα· ύστερα πίσω ξανά στην όμορφη γυναίκα που διαβάζει. Υπάρχει λόγος. Κάτι πάνω της τραβά την προσοχή του. Είναι κάτι πέρα από την εμφάνισή της. Δοκιμάζει να μειώσει τη μεταξύ τους απόσταση φτάνοντας μέχρι τη

γραμμή κινδύνου και προσπαθεί να εστιάσει καλύτερα. Εκείνη η νεαρή γυναίκα κρατά ένα βιβλίο, το εξώφυλλο του οποίου του θυμίζει το εξώφυλλο του τελευταίου του βιβλίου.

Δεν είναι σίγουρος. Δικαιολογημένα. Ο Πέτρος απέχει πολύ απ' το να τον θεωρήσει κανείς επιτυχημένο. Μπορεί σε κάποιους λογοτεχνικούς κύκλους να εκτιμούν το έργο του, αλλά το μεγάλο κοινό αγνοεί την ύπαρξή του. Για την ακρίβεια, τα βιβλία του πουλάνε ελάχιστα. Απ' τα πέντε μυθιστορήματα που έχει γράψει ως τώρα, μόνο το ένα κατάφερε να εξαντλήσει την πρώτη του έκδοση, και αυτό, όπως συχνά τον πειράζουν οι φίλοι του, είναι ένα μυστήριο που η εξήγησή του κρύβεται σε μια αποθήκη του Νίκου -του πιο ευκατάστατου της παρέας-, όπου στοιβάζονται τουλάχιστον χίλια αντίτυπα που φρόντισε να αγοράσει για να μην τον βλέπουν να στεναχωριέται. Θα μπορούσε να είναι αλήθεια. Πληρώνει τους λογαριασμούς του, όταν τους πληρώνει, χάρη σε μια σειρά από δουλιές του ποδαριού· επιμέλειες κειμένων κυρίως και μεταφράσεις, τα πιο πολλά ωστόσο του τα αφήνουν οι πτυχιακές εργασίες που αναλαμβάνει για λογαριασμό των πολυάσχολων στελεχών μιας μεγάλης φοιτητικής παράταξης, της οποίας υπήρξε παλιότερα πρόεδρος ένας γνωστός του.

Δεν ήταν πάντοτε έτσι. Το σημείο εκκίνησής του εξηγεί

εν μέρει τη σημερινή του κατάσταση, αλλά σε καμία περίπτωση δεν αρκεί για να φωτιστούν όλες οι πτυχές της μέχρι τώρα διαδρομής του.

Μεγάλωσε άνετα, ο πατέρας του μπορεί να μην κατάφερε ποτέ να γίνει ο σημαντικός επιχειρηματίας που ονειρευόταν, έβρισκε όμως πάντοτε τον τρόπο να προσφέρει στους δικούς του περισσότερα από τα αναγκαία. Πάει καιρός ωστόσο που γνωρίζει πως η οικονομική άνεση, τα καλά σχολεία, οι διακοπές σε ακριβά θέρετρα, τα συχνά ταξίδια, η καθημερινή συναναστροφή με γόνους εύπορων οικογενειών δεν ήταν τίποτα άλλο από αγορασμένος ρομαντικός χρόνος· ένας μεταξωτός και γι' αυτό διάτρητος περισπασμός από την τραχιά πραγματικότητα. Φυσικά, τόση σπατάλη είναι και αυτή μια επένδυση. Κακή επένδυση αναμφίβολα, χωρίς προοπτική απόσβεσης, που ωστόσο του εξασφάλισε το δικαίωμα να θεωρείται επίτιμο μέλος ενός μάλλον προνομιούχου κύκλου, χωρίς την εύνοια του οποίου η τύχη του θα ήταν άλλη. Μόνο ισορροπημένος δεν αισθάνεται όμως. Για την ακρίβεια, σε σύγκριση με τους περισσότερους φίλους του, ο Πέτρος θα χαρακτήριζε τον εαυτό του επιεικώς αποπροσανατολισμένο. Εκείνοι, ακόμη και αυτά τα δύσκολα χρόνια, κερδίζουν ετησίως όσα ο ίδιος –αν φυσικά σταθεί τυχερός– προβλέπεται να κερδίσει μες στην επόμενη δεκαετία· εκείνοι μέ-

νουν σε όμορφα ιδιόκτητα διαμερίσματα ή μονοκατοικίες σε ζηλευτές γειτονιές, διαθέτουν εξοχικά, οδηγούν ακριβά αυτοκίνητα, οι δυο απ' αυτούς μάλιστα έφτιαξαν οικογένεια. Αυτός ακόμη λέει ψέματα αν τύχει και τον ρωτήσει κανένας ταξιτζής με τι ασχολείται.

Λογικό είναι να αποφασίσει ότι κάνει λάθος για το βιβλίο που κρατά στα χέρια της εκείνη η γυναίκα. Ύστερα όμως, περισσότερο γιατί χρειάζεται να παραμείνει απασχολημένος με κάτι, αλλάζει γνώμη. Ψάχνει στις τσέπες του, βρίσκει και φορά χωρίς καθυστέρηση τα γυαλιά του. Αυτό που αντικρίζει τον ακινητοποιεί.

Αχ, εσείς μεγάλοι ρώσοι κλασικοί! Φανείτε επιεικείς μ' αυτό τον δύσπιστο μαθητή σας που τολμά να σας αψηφά διαρκώς. Μόλις τώρα βλέπει πόσο δίκιο έχετε όταν διατείνεστε πως όλα είναι δυνατό να συμβούν. Εκείνη η όμορφη γυναίκα στην απέναντι αποβάθρα διαβάζει όντως το τελευταίο του βιβλίο.

Δεν υπάρχει χρόνος για δισταγμό· ενώ ο συρμός ακούγεται ήδη να πλησιάζει, ο Πέτρος διαγράφει απ' το μυαλό του τον λόγο για τον οποίο βρίσκεται τέτοια ώρα έξω και αρχίζει να τρέχει σαν τρελός. Αναμφίβολα για κάποιον με τις δικές του συνήθειες το εγχείρημα αποτελεί πρόκληση. Αδιάφορος για τις διαμαρτυρίες όσων βρίσκει μπροστά του, ανεβαίνει ανάποδα τις σκάλες καθόδου, διανύει όσο

πιο γρήγορα μπορεί τον κεντρικό διάδρομο του σταθμού, κατεβαίνει πηδώντας δυο δυο τα σκαλιά της απέναντι κυλιόμενης σκάλας, προειδοποιώντας όσους βιάζονται λιγότερο να κάνουν άκρη, και ως εκ θαύματος προλαβαίνει και χώνεται, μια στιγμή πριν κλείσουν οι πόρτες, στο βαγόνι που την είδε να μπαίνει. Μετά απ' αυτό το να καθίσει στην ελεύθερη θέση απέναντί της χωρίς να το πολυσκεφτεί μοιάζει απολύτως λογικό. Και όμως, παρά τον σαματά που κάνουν τα καταπονημένα πνευμόνια του, εκείνη ούτε καν τον προσέχει. Τουλάχιστον δείχνει απορροφημένη στο ανάγνωσμά της. Αυτό πέρα από κολακευτικό διευκολύνει την απρόσκοπτη παρατήρησή της.

Στα χρώματα που του αρέσουν. Μαλλιά κουρεμένα σχετικά κοντά, όπως επίσης του αρέσουν. Με ένα ριχτό, ανοιχτό στον λαιμό μα κάπως τολμηρό για την εποχή φόρεμα και δερμάτινα αθλητικά παπούτσια σαν αυτά που τον τελευταίο καιρό φοράνε πια σχεδόν όλες.

Αυτή τη στιγμή και ο πιο σχολαστικός γεωμέτρης να σκάλιζε τον Πέτρο δεν θα έβρισκε στο κεφάλι του γωνία ούτε για δείγμα. Σ' αυτό το κέλυφος με τη βελούδινη υφή και τις ελλειπτικές πλευρές όλα ταιριάζουν, τα πάντα μοιάζουν πιθανά, κουμπώνουν δίχως προσπάθεια. Η πιο όμορφη γυναίκα του κόσμου βρίσκεται απέναντί του και δεν καμώνεται την απασχολημένη με τον εαυτό της,

ούτε ακκίζεται διασκεδάζοντας με όσους τολμούν να σηκώσουν πάνω της το βλέμμα τους. Δεν μπαίνει καν στον κόπο να κρυφτεί πίσω από κανένα ζευγάρι αδιαπέραστα κρύσταλλα, κυρτώνει μόνο τον αψεγάδιαστο κορμό της, καμπυλώνει τον λαιμό της και αδιάφορη για όλους και για όλα γύρω της διαβάζει το βιβλίο του. Υπέροχη εικόνα. Και τότε όλα χαλάνε. Αρκούν μια δυο επιπόλαιες σκέψεις και η αυτοπεποίθηση που με τόσο κόπο κατάφερε να ανακτήσει τον εγκαταλείπει ξανά. Τι υποτίθεται ότι πρέπει να πει ή να κάνει αν σηκώσει τα μάτια της και τον αναγνωρίσει; Δεν έχει ιδέα. Πιθανότερο είναι να προσπαθήσει να την πείσει πως κάνει λάθος παρά να παραδεχτεί πως είναι ο συγγραφέας του βιβλίου που διαβάζει – τόσο ξένος αισθάνεται από τον εαυτό του αυτή τη στιγμή. Αν το συμβάν λάμβανε χώρα σε κανένα από τα μπαρ που συχνάζουν κάθε βράδυ αυτός και κάμποσοι άλλοι του σιναφιού του, αν όλο αυτό τύχαινε σε καμιά από τις λογοτεχνικές εκδηλώσεις που κατά καιρούς τον καλούν να μιλήσει, σε κανένα βιβλιοπωλείο ή έστω σε κάποιο ήσυχο καφέ απ' αυτά που οι άνθρωποι δεν πάνε για να σαχλαμαρίσουν μόνο, αν τέλος πάντων βρισκόταν οπουδήποτε αλλού εκτός από αυτό το θορυβώδες μεταλλικό κουτί που κυλάει μες στο σκοτάδι, μεταφέροντας κανονικούς ανθρώπους στις κανονικές δουλειές τους, σίγουρα θα ήξερε πώς να φερθεί.

Πέτρος και η Βασιλική, οι ήρωες της ιστορίας, αν και φορτωμένοι πανίσχυρες βεβαιότητες, βολικά στερεότυπα και κοινές νευρώσεις, είναι ακόμη πολύ νέοι και λαίμαργοι για ζωή. Συναντιούνται, θαμπώνονται, παρασύρονται, ονειρεύονται, ερωτεύονται ο ένας τον άλλο, κάνουν σχέδια, και ύστερα... αρκεί μια παρεξήγηση και όλα πάνε στραβά.

Επιτέλους, αξίζει να τιμωρηθεί όποιος τολμά να ζητήσει λίγη αποδοχή χωρίς να κινδυνεύει να χάσει τον εαυτό του; Και με τον έρωτα; Τι γίνεται με τον έρωτα; Αν λίγη αποδοχή κοστίζει σε κάποιον ό,τι έχει και δεν έχει, ποιος μπορεί να ελπίζει πως διαθέτει αρκετή θέληση για να διεκδικήσει μια ιδέα έρωτα;

Το *Ίσως την επόμενη φορά* είναι ένα μυθιστόρημα για την ερωτική επιθυμία που φτωχαίνει μπροστά στην ολοένα μειούμενη ικανότητα των ανθρώπων σήμερα να συνυπάρξουν, εξαιτίας του φόβου πως θα χάσουν την ταυτότητά τους.

Εν ολίγοις, μια ερωτική ιστορία για τη μαζικότερη ασθένεια της εποχής, την απομάγευση του κόσμου, και το συνηθέστερο σύμπτωμά της, την εμμονή στη μονακτικότητα.

ISBN: 978-618-03-1193-8

9 786180 311938

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. 81193

